

ONLY FOR LOVE

NEDERLANDSE EDITIE

NATASHA MADISON

EEN Lexi

‘Goede les,’ zegt Chelsea, de Pilates-instructrice, terwijl ze in haar handen klapt. ‘Jullie hebben het geweldig gedaan!’

Ik glimlach naar haar, stap van mijn Pilates-reformer af en loop naar de spuitbus. Mijn benen knikken een beetje na de work-out. Ik spuit het ontsmettingsmiddel op mijn apparaat en veeg het vervolgens schoon.

‘Bedankt, Chelsea,’ zeg ik terwijl ik mijn water pak en de spuitbus terugzet.

Ik pak mijn sleutels en telefoon uit één van de houten kastjes bij de voordeur en ga naar buiten, de Arizona-hitte in. De zon brandt fel, ook al is het pas zeven uur ’s ochtends. Ik druk op de ontgrendelknop en stap in mijn champagnekleurige Bentley, een verjaardagscadeau.

Ik start de auto en rijd de parkeerplaats af om naar huis te gaan. De zachte muziek speelt op de achtergrond. Het is een klassiek stuk, iets waarvan ik nooit had verwacht dat ik het leuk zou vinden, maar na verloop van tijd ben ik er steeds meer van gaan houden. De bergen in de verte vullen mijn blikveld terwijl ik de gesloten gemeenschap binnenrijd waar mijn man en ik wonen.

Ik rijd langs de golfbaan en parkeer voor mijn zwarte garagedeur. Ik pak mijn spullen waarna ik langs de vier andere

garagedeuren loop, die allemaal gesloten zijn en waar geen auto's voor geparkeerd staan. Achter de eerste deur staat Trents dagelijkse Land Rover. Achter de tweede zijn BMW, die hij af en toe gebruikt. De derde verbergt zijn golfkar en achter de vierde staat de Rolls Royce die hij zichzelf cadeau heeft gedaan. Die gebruikt hij alleen als hij wil pronken. Als ik langs de ramen loop waarachter mijn eetkamer ligt, zie ik dat de gordijnen nog dicht zijn. Ik kijk naar mijn hardloopschoenen, draai me om en loop over het witte bakstenen pad naar de voordeur.

Ik open de voordeur en leg mijn sleutels op de glazen tafel bij de deur, naast een groene vaas met verse witte rozen. Deze worden om de paar dagen vervangen. Ik maak mijn schoenen los, schop ze uit en zet ze in de schuifdeurkast aan mijn rechterkant, dan trek ik mijn pantoffels aan voordat ik naar de keuken loop.

Ik passeer de formele eetkamer aan mijn linkerkant, waar we al Trents vrienden ontvangen. De bruine tafel met tien stoelen lijkt meer op een vergaderruimte dan op een plek waar je eet en tijd doorbrengt met je vrienden.

Het hele huis heeft een museumachtige uitstraling, iets waar ik inmiddels mee heb leren leven. Ik ben gewend geraakt aan het gebrek aan warmte, zowel wat het huis betreft als ons huwelijk. Ik loop naar links als ik bij de grote open ruimte kom, richting de keuken, en blijf stokstijf staan als ik Trent op één van de krukken zie zitten. Mijn hartslag versnelt licht, want ik had niet verwacht dat hij al wakker zou zijn, laat staan dat hij aangekleed aan het keukeneiland zou zitten. Aan het lange marmeren keukeneiland staan zes krukken. Er hangen twee kroonluchters met goudkleurige bedrading boven. Het is een droomkeuken. Prachtig en weelderig.

Een façade...

‘Goedemorgen,’ groet ik hem zachtjes. ‘Ik wist niet dat je zo vroeg op zou zijn.’ Ik loop naar hem toe en geef hem een kus op zijn wang. Hij is al gekleed in een zwarte pantalon en een wit overhemd, de geur van zijn aftershave hangt in de lucht. Zijn zwarte haar is perfect geknipt, want hij gaat elke twee weken naar de kapper. Het zit perfect, geen haartje verkeerd.

‘Is dat de reden dat je stiekem het huis uit bent geslopen?’

vraagt hij. Hij pakt zijn kopje koffie terwijl hij op zijn enorme iPad scrolt om het nieuws te lezen.

‘Ik ben niet stiekem uit het huis geslopen.’ Mijn hand glijdt zacht over het aanrechtblad, de koelte voelend, voordat ik de koelkastdeur opentrek. Ik pak de verse ananas en aardbeien, dan ga ik naar de volledig uitgeruste provisiekast achter de muur van de keuken. Ik maak mijn proteïneshake, voeg er een halve banaan aan toe, loop weer de keuken in en neem een slok.

‘Waar ben je geweest?’ vraagt hij, zonder zijn blik van de iPad af te halen.

‘Ik ben naar Pilates geweest.’

Zijn ogen kijken naar me op en hij bekijkt uitgebreid mijn bovenlichaam. De frons op zijn gezicht vertelt me wat ik al wist. De outfit gaat in de donatiestapel zodra ik hem gewassen heb.

‘In deze kleren?’ vraagt hij. Ik kijk naar het witte sportshirt dat ik aanheb, waar je mijn zwarte sportbeha doorheen kunt zien, met de bijpassende zwarte legging. ‘Je geeft het tegenwoordig gewoon gratis weg.’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Het is een les vol vrouwen.’ Ik neem een slokje en kijk naar de outfit die ik twee weken geleden kocht, in de veronderstelling dat hij mooi bij mijn huidskleur zou passen.

‘Ik dacht dat ik je verteld had dat je hier privélessen moest volgen.’ Zijn stem is kalm. ‘Je hebt die hele fitnessruimte. Ik kocht zelfs de reformer voor je. Zou het niet makkelijker voor je zijn om het hier te doen? Dan hoeft je de deur niet uit. Het is sowieso beter om privéles te volgen, toch?’

‘Ze kon me deze week niet inplannen,’ antwoord ik.

‘Zoek dan iemand anders,’ zegt hij zonder me ruimte te geven om te reageren en ik knik alleen maar. ‘Bovendien denk ik niet dat wat zij doet jou helpt. Je lijkt de laatste tijd een beetje mollig.’ Er vormt zich een brok in mijn keel. ‘Je zou die shake helemaal niet moeten drinken, want hij zit vol met suiker.’ Hij zucht. ‘Ik dacht dat we dit al besproken hadden en dat je weer zou beginnen met dat dieet wat voor je werkte.’

‘Ik weeg elke dag hetzelfde,’ zeg ik, wetend dat hij er alleen maar boos om zal worden.

‘Dan moet die weegschaal wel kapot zijn.’ Hij duwt zich af tegen het aanrecht en komt naar me toe, pakt de proteïneshake

en giet hem in de gootsteen. ‘Geen suiker, geen koolhydraten,’ beveelt hij. ‘Het is niet goed voor je en je wordt er opgeblazen van.’

‘Oké,’ antwoord ik, niet van plan om de discussie aan te gaan. In plaats daarvan loop ik naar de koelkast en pak de eieren eruit. ‘Waarom ben je zo vroeg op?’

‘Ik moet naar mijn werk, zodat jij het je kunt veroorloven om niet te hoeven werken,’ snauwt hij. ‘Ik heb om acht uur een operatie.’

‘Dat is vroeger dan normaal,’ antwoord ik terwijl ik een pan pak. ‘Ik heb vanochtend om tien uur een afspraak met Cheryl.’ Ik doel op het hoofd van de fondsenwervingscommissie van het ziekenhuis waar hij hoofd neurochirurgie is. ‘We leggen de laatste hand aan de liefdadigheidsveiling die we volgende maand houden.’ Hij leunt achterover op zijn kruk. ‘Het is een vrijgezellenveiling,’ zeg ik, alsof hij naar me luistert. ‘Ik zat eraan te denken om contact op te nemen met mijn neven, om te zien of zij...’ Mijn stem dwaalt af als hij naar me kijkt.

‘Dat doe je niet.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik heb een imago hoog te houden en het is niet best als jouw ruige ijshockeyfamilie naar mijn werk komt. Sommigen van hen hebben zelfs geen tanden meer.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat is niet waar,’ mompel ik.

‘Waarom laat je het vrijgezellendeel niet over aan Cheryl en neem jij de rest voor je rekening? Als je vandaag naar het ziekenhuis komt, vergeet dan niet wat ik je heb verteld.’ Ik knik naar hem. ‘Als je daar bent, vertegenwoordig je mij.’

‘Ik weet het.’ Ik doe water in de pan en spoel vervolgens de restjes van de proteïneshake weg. ‘Denk je dat je tijd hebt om samen te lunchen?’

‘Dat weet ik niet zeker. Het hangt ervan af of er nog iemand is met wie ik moet praten.’

Hij staat op van zijn kruk, ik weet dat zijn woorden betekenen: als er iemand belangrijker is dan jij, zul je voor jezelf moeten zorgen. ‘Ik weet niet zeker of ik vanavond thuis kom of niet.’

‘Oké, misschien kan ik bij jou in de stad blijven.’

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik heb morgenochtend een

vroege vlucht naar New York en we weten allebei dat je mijn slaap verstoort met al die geluiden die jij maakt.'

'Hoelang blijf je in New York?' vraag ik, alweer een sneer negerend die hij mijn kant op gooit.

'Waarom? Ga je er weer vandoor en niet thuis zijn als ik terug ben?' snauwt hij. Hij herinnert me aan de keer dat hij zei dat hij twee dagen weg zou zijn en ik stiekem naar de babyshower ben gegaan van mijn beste vriendin. Toen belde hij me, terwijl de babyshower in volle gang was en zei dat ik terug naar huis moest komen, omdat we een etentje hadden gepland waarover hij me nooit iets had verteld.

'Ik heb het te druk met de veiling om weg te gaan, dus blijf ik hier.'

Hij lijkt tevreden met mijn antwoord en komt naast me staan. 'Gepocheerde eieren zijn een perfect ontbijt voor jou,' zegt hij vrolijk. 'Moet ik een outfit voor vandaag uitzoeken of kun je dat zelf doen?'

'Ik wilde mijn witte zomerjurk met blauwe bloemen erop aandoen.'

'Is die mouwloos?' Hij houdt zijn hoofd schuin. 'Je armen zijn niet je sterkste punt.' Hij glimlacht. 'Je kunt beter iets aantrekken waarmee je die flapperende armen bedekt. Je gaat trouwens geen theedrinken. Het is een vergadering, kleed je daar dan ook naar.'

'Oké, ik zal de groene kokkerrok aantrekken, met het witte katoenen wikkelhemd,' zeg ik en hij glimlacht.

'Dat klinkt prachtig,' Hij knikt. 'En niet vergeten je beste beentje voor te zetten.' Hij geeft me een kus. 'Fijne dag.'

Ik knik naar hem als hij zijn iPad pakt en de voordeur uitloopt. Het water op het fornuis kookt nu en ik denk erover om een gepocheerd ei te maken, maar besluit niets te eten en in plaats daarvan een kop koffie te pakken.

Ik ga zitten met mijn koffie en stuur mijn familie een appje.

Mijn vader is de eerste die ik iets stuur.

IK

Hé, pap, even een berichtje. Ik hoop dat alles goed gaat met jou en mam.

Ik druk op verzenden voordat ik hem vertel hoe erg ik hem mis en open de appjes met Ariella, mijn beste vriendin. Ik praat meer met haar dan met wie dan ook, omdat zij degene is die mij de minste vragen stelt en ik niet constant tegen haar hoeft te liegen.

IK

Hoe gaat het met baby Jagger? Stuur me wat leuke foto's.

Ik glimlach voordat ik naar het chatgesprek met mijn zus Zara ga. De laatste keer dat ze mij appte, was een week geleden. Ze stuurde me foto's van de tweeling en ik kreeg een kleine inzinking, omdat ze zo groot waren geworden. Daarna haatte ik mezelf, omdat ik hen niet vaker zag.

Mijn laatste berichtje naar haar was om haar te vertellen dat ik hoopte dat ik snel langs kon komen. Trent zal het er niet mee eens zijn, maar ik moet het gewoon proberen.

Ik pak mijn kop koffie en loop de trap op naar mijn slaapkamer. Trent en ik hebben al drie jaar aparte slaapkamers. Hij kon niet fatsoenlijk slapen met mij in bed. Blijkbaar woude ik te veel en maakte ik hem elke keer wakker. Daarom hebben we nu slaapkamers aan de tegenovergestelde kanten van het huis.

Als ik binnenloop, zie ik dat het bed al is opgemaakt, want dat doe ik altijd zodra ik opsta. Ik zet de douche aan en trek mijn sportkleding uit, leg deze op de stapel met kleding om te doneren, waarna ik de douche instap. De stapel bestaat altijd uit kleren die ik niet meer mag dragen van Trent.

Ik neem de tijd om mijn haar te doen. Ik maak een scheiding en strijk het glad. Ik heb hetzelfde zwarte haar als mijn moeder. Ik stop het achter mijn oren waarna ik mijn zachte, alledaagse make-up aanbreng. Mijn kristalblauwe ogen vallen nog meer op als ik de zwarte mascara aanbreng.

Ik stap mijn inloopkast in en zie dat al mijn kleren netjes opgeborgen zijn achter de doorzichtige kastdeuren om ze stofvrij te houden. Al mijn kleren zijn op soort en vervolgens kleur

gesorteerd. Ik loop naar het midden van de kamer en pak een witte beha en bijpassend slipje waarna ik de groene rok aantrek. Ik rits de zijkant dicht en pak dan het witte hemd, dat ik vastknoop met een strik aan de zijkant. Daarna pak ik een paar torenhoge nudekleurige pumps die ik gewoonlijk draag, met een peep toe, aangezien het zomer is.

Tegen de tijd dat ik mijn spullen in mijn bijpassende Hermès-tas heb gedaan, lig ik precies op schema. Mijn auto staat nog steeds buiten en het is ondertussen nog veel warmer, dus start ik de auto en laat de deur even openstaan voordat ik instap.

Mijn maag knort als ik onderweg ben naar het ziekenhuis en ik denk erover om te stoppen bij de plaatselijke koffietent om wat eiwitten te halen, maar dan kom ik misschien te laat en dat risico wil ik nooit, maar dan ook nooit nemen. Ik kom aan bij het ziekenhuis en scan de bezoekerskaart die ik gebruik.

Met mijn tas in mijn hand loop ik het ziekenhuis binnen, de koele lucht komt me meteen tegemoet. Het atrium is gevuld met planten en het plafond bestaat volledig uit ramen, waardoor het extra licht en vrolijk is. Ik loop naar de lift, maar stop als ik Cheryl zie staan lachen met iemand. Hij staat met zijn rug naar me toe, maar draagt een spijkerbroek en wit T-shirt. Ik merk op dat hij tatoeages op zijn armen heeft. Cheryl ziet me over de schouder van de vreemdeling.

‘Daar is ze.’

Ik plak de glimlach op mijn gezicht die daar moet zitten. De glimlach die ik mezelf heb aangeleerd als ik in het ziekenhuis ben of in de buurt van Trent of zijn vrienden. Het gebeurt in slow motion of misschien is dat hoe ik het in mijn hoofd zie. Alles om me heen valt stil, het voelt alsof zelfs de mensen stil staan. Het geluid van mijn eigen hartslag bonkt in mijn oren als ik zijn profiel zie en de glimlach op mijn gezicht verdwijnt bijna, maar ik herstel hem snel.

‘Kirby, ik wil je graag voorstellen aan mijn medevoorzitter,’ zegt Cheryl verrukt. ‘Lexi Yoder.’

LEXI

Verliefd worden op een beroemde ijshockeyspeler?

Ik zou je uitgelachen hebben.

Ik zat vast in een huwelijk – gevangen in wrædheid.
Ik zou nooit vrij zijn.

Totdat ik een manier vond om te ontsnappen.

Voor hem dacht ik dat liefde een nachtmerrie was.
Nu durfde ik te dromen.

KIRBY

De eerste keer dat ik haar ontmoette, voelde ik
me aangetrokken tot haar licht.

Toen zag ik de angst in haar ogen.

Angst die ik eerder had gezien.

Onze toevallige ontmoeting werden er twee.

Als ze me ooit nodig had, zou ik er voor haar zijn.

Maar wat ik niet had verwacht, is dat ik mijn
hart aan haar zou verliezen.

@ SYMPUBLISHING

f SYMPUBLISHING

